

1. pokud jde o nárok její za dobu před 1. srpnem, náleželo zemské komisi vyživovací k odvolání o nároku tom rozhodnouti, poněvadž nárok ten vznesen byl za platnosti zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z., a

2. pokud jde o nárok dítek stěžovatelčiných, měl nález okresní komise zrušen býti pro neúplnost a mělo komisi té uloženo býti, aby o celém obsahu žádosti rozhodla.

Stížnost je nepřipustna, pokud týká se nároku sourozenců povolného, nezletilých Aloisa a Ludmily Štěpničkových, poněvadž matka jejich, stížnost podavší, není po zákonu povolána k zastupování svých nezletilých dítek, pokud moc otcovská nad nimi trvá a zastupování jich otcem také skutečně možné jest (§§ 147 a násl. vš. zák. obč.) a poněvadž stěžovatelka také nevykázala zvláštního zmocnění k podání stížnosti od zákonného zástupce dítek jí uděleného.

Důvodna je stížnost, pokud se týče nároku matky povolného za dobu před 1. srpnem 1917.

Rozhodnutí okresní komise vyživovací, kterým nárok ten byl mlčky pomínut a tím zamítnut, vydáno bylo dne 24. listopadu 1917, tudíž za platnosti zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z., dnem 1. srpna 1917 účinnosti nabyvšího.

Ustanovení zákona tohoto, upravující řízení (§ 7, odst. 7 a násl.) platí, ježto zákon v té příčině nerozeznává, pro všechna rozhodnutí vydaná ode dne, kterým zákon ten nabyl účinnosti, tudíž i pro rozhodnutí o nároku za dobu před 1. srpnem 1917, jež věcně posuzovati jest podle ustanovení zákona ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z. (§ 2 nařízení ministerstva zeměbrany o ustanoveních přechodných ze dne 27. července 1917 č. 314 ř. z.)

Stěžovatelce příslušel tudíž dle § 7, odst. 11 cit. zák. opravný prostředek odvolání ze zmíněného zamítavého rozhodnutí a zemské komisi vyživovací náleželo o odvolání podaném ve věci samé rozhodnouti.

Naříkané rozhodnutí odporuje ustanovení § 7, odst. 11 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. a bylo je proto zrušiti.

Č. 11.

Vyživovací příspěvek: Zvláštního slyšení strany netřeba, byl-li jí skutkový podklad, z něhož správní úřad vycházel, sdělen aspoň v rozhodnutí první stolice. Nebrojila-li strana v odvolání proti této skutkové podstatě, mohla na ní také zemská vyživovací komise bez závady založiti své rozhodnutí.

(Nález ze dne 14. ledna 1919 č. 188/18.)

V ě c: Rosalie Kusáková v Choryni (adv. Dr. Šalomoun Heller z Val. Meziříčí) proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako neodůvodněná.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím zamítla zemská vyživovací komise v Brně odvolání stěžovatelčino proti rozhodnutí okresní vyživovací komise ve Val. Meziříčí, kterým nebylo dáno místa nároku jejímu na vyživovací příspěvek za příčinou odchodu jejího syna k službě vojenské s odůvodněním, že výživa její na povolném synu nebyla závislou, ježto

ji syn, jak ze spisů vyplývá, nikterak nepodporoval. A jelikož je sama práce i výdělku schopna, nemůže jí příspěvek ani z důvodu alimentárního nároku vůči synovi býti přiznán.

Nejvyšší správní soud uvažoval o stížnosti do tohoto rozhodnutí vznesené takto:

Pro nárok na vyživovací příspěvek jest rozhodným poměr povolání k osobě nárok uplatňující v době nastoupení služby vojenské.

Stěžovatelka v řízení správním sice tvrdila, že ji syn krátce před nastoupením služby vojenské podporoval, neudala však v žádné ze svých přihlášek nebo žádostí, že jí syn pravidelně příspěvky v určitém obnosu poskytoval.

Ačkoliv bylo stěžovatelce rozhodnutím okresní vyživovací komise ze dne 27. března č. 19617 sděleno, že se její nárok na vyživovací příspěvek zamítá, poněvadž dle konaného šetření její výživa posud podstatnou měrou nezávisela na pracovním příjmu povolání syna a není ohrožena, nevedla v odvolání z tohoto rozhodnutí žádných konkrétních okolností pro nárok její svědčících a nenabídla ani při této příležitosti důkazy pro svá všeobecná tvrzení.

Poněvadž tedy stěžovatelka sama nebrala v odpor skutkovou podstatu, jakou vzala okresní vyživovací komise za základ svého rozhodnutí, nebylo také zapotřebí, aby úřad druhé instance konal další šetření neb aby výsledek dříve již konaných šetření o vzneseném nároku stěžovatelčině jí před vydáním naříkaného rozhodnutí sdělil.

Bylo tedy stížnost, která namítá toliko vadnost řízení pro nesdělení výsledku konaných šetření straně, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 12.

C e s t y (Čechy): I. Vzala-li osada se schválením vyššího úřadu samosprávného na sebe náklad na stavbu silnice, není tím zbavena práva žádati na subjektu (místní obci), který by snad po zákonu byl povinen k úhradě nákladu toho, aby dluh takto vzniklý uznal za svůj vlastní a převzal jej k zaplacení. — II. Tvrzení, že osada vůbec nebyla oprávněna na se bráti závazek k úhradě nákladu na stavbu silnice té, zahrnuje výtku zmatečnosti, vylučující právní moc usnesení osadního zastupitelstva, ku které jest hleděti z povinnosti úřadu.

(Nález ze dne 21. ledna 1919 č. 128.)

V ě c: Osada Račice proti Zemské správní komisi království Českého (v zastoupení účastněné osady Jirkova adv. Dr. Jos. Havlíček z Prahy) o rozpočtové náklady silniční.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje jako zákonu odporující.

D ů v o d y: Místní výbor osady Račic, kteráž spojena jest s osadou Jirkovem v místní obec Jirkov, usnesl se 26. srpna 1910 opatřiti zápůjčku 27.000 K k úhradě nákladů na stavbu silnice z Jílového přes Račice do Loužnice.